

Sygn. akt: I C 425/24 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2024 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący	asesor sądowy Paweł Kamiński
Protokolant	starszy sekretarz sądowy Karolina Kotowska

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2024 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w T.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w T. kwotę 953,25 zł (dziewięćset pięćdziesiąt trzy złote dwadzieścia pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 387 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 425/24 upr T., dnia 1 lipca 2024 roku

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w T. wniósł o zasądzenie od (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 953,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu, przedstawiając podstawę faktyczną powództwa wskazano, iż w dniu 11 marca 2023 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uszkodzony został pojazd poszkodowanego D. R. – pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). Zdarzenie miało miejsce w T.. Pojazd ten został następnie odholowany z miejsca zdarzenia przez powoda, za co powód wystawił fakturę na kwotę 1199,25 złotych. Koszty objęły ryczałt za holowanie do 30 kilometrów w kwocie 450 złotych netto, utrudnienia przy załadunku i rozładunku pojazdu i związaną z tym konieczność użycia wózków transportowych (2 x 100 złotych netto) oraz dopłatę za zwiększoną masę pojazdu w wysokości 50% wartości usług wskazanych na fakturze powiększone o wartość podatku VAT. Pozwany ubezpieczyciel uznał tę kwotę jedynie w części, uiszczając na rzecz powódki kwotę 246 złotych. Powód, kwestionując decyzję ubezpieczyciela, wskazała, że do zakresu odszkodowania należy zaliczyć koszty holowania uszkodzonego pojazdu, zaś przyjęta przez powódkę stawka holowania jest stawką rynkową. Powód wskazał też, że pozwany zweryfikował fakturę wystawioną przez powoda w

sposób całkowicie dowolny nie przedstawiając żadnych argumentów na poparcie swojego stanowiska. Powód wskazał, że pomiędzy stronami sporny pozostaje koszt holowania uszkodzonego pojazdu. Powód dochodził różnicy pomiędzy kwotą wynikającą z faktury (1199,25 zł) a kwotą uiszczoną przez pozwanego (246 zł).

W dniu 2 stycznia 2024 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał w sprawie X Nc 2796/23 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości żądanie pozwu. W dniu 19 lutego 2024 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zaskarżając go w całości. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu, pozwany wskazał, iż powód odwołuje się do ryczału miejskiego. Opłaty takie nie są cenami/wynagrodzeniem rynkowym i są ustawowo ograniczone co do wysokości. Pozwany stwierdził, że wypłacone odszkodowanie w kwocie 246 złotych zostało oparte o ceny rynkowe dla tego typu usług i pozwalało pokryć koszty holowania uszkodzonego pojazdu. Pozwany podniósł ponadto, że wątpliwości budzi także sam fakt wykonania usługi w zakresie wskazanym w fakturze. Zdaniem pozwanego uszkodzenia pojazdu nie wymagały także stosowania dodatkowych wózków w celu załadunku i rozładunku pojazdu na lawecie.

W odpowiedzi na sprzeciw, w piśmie z dnia 17 kwietnia 2024 roku, powód podtrzymała żądanie pozwu w całości. Powód wyjaśnił przy tym, iż konieczność użycia lawety o (...) powyżej 3,5 tony wynikała z faktu masy własnej uszkodzonego pojazdu – natomiast użycie takiej lawety wiąże się z większymi kosztami, stąd też koszt holowania jest w takim wypadku odpowiednio wyższy.

Stanowiska stron nie uległy zmianie do zamknięcia rozprawy.

Zgodnie z art. 505⁸ § 4 k.p.c. w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza czterech tysięcy złotych, uzasadnienie wyroku ogranicza się do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sporna pomiędzy stronami była wysokość szkody z tytułu kosztów holowania. Bezsporna była sama zasada odpowiedzialności pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC). Bezsporna była okoliczność przelewu przez poszkodowanego na rzecz powoda wierzytelności względem pozwanego wynikających ze szkody z dnia 11 marca 2023 roku. Okoliczności kolizji drogowej zaistniałej w dniu 11 marca 2023 roku także pozostawały poza sporem. Bezsporne było także, że pozwany uiszczył na rzecz powoda kwotę 246 złotych tytułem naprawienia szkody związanej z kosztami holowania pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...). Jako, że przedmiotowa sprawa była rozpatrywana w postępowaniu uproszczonym, a wartość przedmiotu sporu nie przekraczała czterech tysięcy złotych, uzasadnienie wyroku zostało ograniczone do elementów wskazanych w art. 505⁸ § 4 k.p.c.

Wymaga zaznaczenia fakt, iż Sąd na rozprawie w dniu 8 maja 2024 roku postanowił pominąć dowód z dokumentacji fotograficznej uszkodzeń pojazdu wnioskowany w punkcie 3 sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 19 lutego 2024 roku, ponieważ pozwany nie przedstawił akt szkody, w których dowód z tych dokumentów miał się znajdować. Sąd na tej samej rozprawie oddalił także wniosek powoda o zobowiązanie pozwanej do przedłożenia akt szkody sformułowanie w punkcie 4 pozwu ze względu na to, że pomimo zobowiązania strona powodowa nie uprawdopodobniła, że nie może sama pozyskać dokumentów znajdujących się w aktach szkody. Sąd pominął także dowód z dokumentów zebranych w aktach szkody na podstawie art. 235² § 1 pkt 6 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w myśl art. 361 § 1 i 2 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. Stosownie natomiast do art. 436 § 1 i 2 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże, gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny, zaś w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie

żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Ponadto, w myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Wreszcie, stosownie do art. 36 ust. 1 zd. pierwsze ustawy z dn. 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (T.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 2500 ze zm., dalej: ustawa), odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Odnosząc powyższe do norm ogólnych prawa cywilnego, zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego (restytucja naturalna), bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Skutkiem zamierzonym wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Przepis art. 363 § 1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala jednak także na ukształtowanie roszczenia odszkodowawczego w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od ubezpieczyciela. Wystąpienie takiego zdarzenia prowadzi zatem do powstania stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego poszkodowany jest wierzycielem, uprawnionym do odszkodowania, zaś ubezpieczyciel jest dłużnikiem, zobowiązanym odszkodowanie zapłacić. Zachowanie się obydwu stron tego stosunku zobowiązaniowego podlega regułom wynikającym z art. 354 k.c. (tak SN w wyroku z 25.04.2002r, I CKN 1466/99 oraz w postanowieniu Składu Siedmiu Sędziów z 24.02.2006r., III CZP 91/05).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, Sąd nie miał wątpliwości, że do następstw szkody, która miała miejsce dnia 11 marca 2023 roku należało zaliczyć także koszty holowania uszkodzonego pojazdu O. (...) o nr rej. (...). Holowanie uszkodzonego pojazdu jest normalnym następstwem wypadku komunikacyjnego, wobec czego jego koszty stanowią element szkody podlegającej naprawieniu przez dłużnika. Pojazd nie mógł poruszać się samodzielnie, a szkoda miała miejsce na parkingu dyskontu, wobec czego pojazd musiał zostać z niego odholowany. Zobowiązany do odszkodowania powinien więc wypłacić kwotę odpowiadającą wysokości zobowiązania pieniężnego, obciążającego majątek poszkodowanego w związku z zawarciem umowy o holowanie pojazdu, a jeżeli poszkodowany spełnił już swoje świadczenie (zapłacił należność za holowanie) – wysokości uiszczony sumy (art. 361 § 2 k.c.). Ciężar przytoczenia i udowodnienia okoliczności, określających wysokość odszkodowania, obciąża powoda (art. 6 k.c.). Odszkodowanie może ulec zmniejszeniu jeżeli poszkodowany przyczynił się do zwiększenia szkody (art. 362 k.c.). Ciężar przytoczenia i udowodnienia okoliczności, uzasadniających obniżenie odszkodowania, obciąża pozwanego (art. 6 k.c.). Pozwany zresztą nie kwestionował konieczności holowania w sprzeciwie, a tę konieczność wykazało także przesłuchanie świadków.

W ocenie Sądu powód udowodnił okoliczności określające wysokość należnego odszkodowania z tytułu holowania pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) po kolizji z dnia 11 marca 2023 roku. Odszkodowanie to odpowiada kwocie wynikającej z faktury VAT (...).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do twierdzeń pozwanego odnośnie tego, że ceny stosowane przez powoda są cenami nierynkowymi, należy wskazać, że zastosowanych w przedmiotowej sprawie stawek za usługę holowania nie można uznać za nadmierne – w tej mierze wypada odwołać się do opinii biegłego wydanej innej sprawie, tj. w szczególności opinii biegłego J. W. z dnia 12 kwietnia 2023 roku wydanej w sprawie o sygn. akt I C 242/22 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Lipnie, który Sąd dopuścił działając po myśli art. 278¹ § 1 k.p.c. Otóż, jak wynika z opinii w sprawie I C 242/22 przed Sądem Rejonowym w Lipnie, w roku 2021 r., stawki za usługę holowania na rynku lokalnym, tj. na terenie województwa (...) wynosiły:

- dojazd do pojazdu – 4,00-6,30 zł netto,
- holowanie pojazdu – 4,55-7,30 zł netto,
- załadunek i rozładunek pojazdu – 75-200 zł netto.

Dodatkowa opłata za transport pojazdu o masie powyżej 1500 kg w firmach posiadających sprzęt umożliwiający transport takich pojazdów wynosił plus 50%. Analiza opinii ustalającej stawki rynkowe w regionie z roku 2021 prowadzi do wniosku, że koszty przyjęte przez powoda, dotyczące zdarzenia z marca 2023 roku, nie są nadmierne – przyjęty przez powoda ryczałt odpowiada wartościom, które mogłaby ona naliczyć za poszczególne fragmenty zrealizowanej usługi. To samo także dotyczy okoliczności naliczenia i wysokości dodatkowej opłaty w wysokości 50 % kosztów holowania wobec użycia lawety o (...) powyżej 3,5 tony dla pojazdu o wadze przekraczającej 1,4 tony. Pojazd holowany faktycznie był cięższy, jego masa wynosiła 1605 kg. Należy też brać poprawkę na okoliczność, że opinia wydana w sprawie I C 242/22 dotyczyła stawek w roku 2021. Stawki dwa lata później, w roku 2023, biorąc pod uwagę ogólny wzrost cen, mogły jedynie wzrosnąć. Na marginesie zresztą to pozwany, biorąc pod uwagę fakt, iż zarzuca powodowi, iż stosowane przez niego stawki są nierynkowe powinien ten fakt wykazać. Pozwany twierdził, że wypłacone z tytułu holowania odszkodowanie zostało oparte o ceny rynkowe dla tego typu usług i pozwalało pokryć koszty holowania uszkodzonego pojazdu. Pozwany nie zaoferował jednak żadnego dowodu, który by to twierdzenie potwierdzał. Twierdzenia pozwanego w obliczu zaoferowanych przez powoda dowodów co do stosowanych stawek okazały się być nieudowodnione.

Pozwany zarzucił również, że wątpliwości budzi fakt wykonania usługi w zakresie wskazanym na fakturze. Holowanie miało odbyć się na trasie z miejsca kolizji na parking strzeżony powoda przy ul. (...) w T.. Pozwany stwierdził, że wykonywał oględziny pojazdu parkowanego przy ul. (...) w T., tj. w miejscu zamieszkania poszkodowanego. Twierdzenia te nie znajdują wszakże potwierdzenia w materiale dowodowym. Po pierwsze pozwany nie zaoferował na tę okoliczność żadnego dowodu, a powód zaprzeczył twierdzeniu jakoby pozwany miał wykonać oględziny pojazdu parkowanego przy ul. (...) w T.. Po drugie fakt przemieszczenia pojazdu na parking powodowej spółki na lawecie potwierdziły zeznania świadków - poszkodowanego D. R. złożone na rozprawie w dniu 8 maja 2024 roku oraz prokurenta powodowej spółki – (...) złożone na rozprawie w dniu 3 czerwca 2024 roku. Poszkodowany potwierdził odholowanie pojazdu na parking przy ul. (...) w T. oraz opisał jego położenie jako miejsce w pobliżu zajezdni autobusowej, co jest okolicznością zgodną z prawdą. Poszkodowany zeznał, że pojazd pozostał na parkingu powoda aż do momentu jego sprzedaży. Biorąc pod uwagę powyższe, nie było wątpliwości co do tego, że pojazd został odtransportowany na parking strzeżony w T. przy ul. (...). Między stronami bezsporne było to, że wypadek miał miejsce w T. przy ul. (...). Tym samym Sąd uznał, że powód odholował uszkodzony pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) w dniu 11 marca 2023 roku z miejsca zdarzenia w T. przy ul. (...) na parking strzeżony powoda przy ul. (...) w T..

Pozwany zgłosił jeszcze zarzut, że uszkodzenia pojazdu nie wymagały stosowania dodatkowych wózków w celu załadunku i rozładunku pojazdu na lawecie. Ten zarzut także nie był słuszny. Szkada pojazdu została uznana jako szkoda całkowita. W pojeździe doszło do uszkodzenia tylnej osi. Odształcenie spowodowało, że pojazd nie mógłby wjechać prosto na lawetę bez użycia wózków transportowych. Uszkodzenia te dokumentują fotografie przedstawione przez powoda wraz z pismem procesowym z dnia 17 kwietnia 2024 roku. Poza tym zarówno świadek D. R. na rozprawie w dniu 8 maja 2024 roku, jak i świadek M. S. na rozprawie w dniu 3 czerwca 2024 roku zeznali, że pojazd nie mógł samodzielnie się poruszać w wyniku wypadku. Brak skorzystania z wózków transportowych groziłby zwiększeniem szkody w czasie transportu uszkodzonego pojazdu na lawecie. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd jest zdania, że użycie wózków transportowych w celu załadunku i rozładunku uszkodzonego pojazdu na lawecie było potrzebne, a naliczenie z tego tytułu dodatkowych kosztów – uzasadnione.

Tym samym wszystkie zarzuty zgłoszone przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym okazały się nieuzasadnione. Sąd nie znalazł podstaw, by uznać, że koszty holowania były zawyżone.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności, Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 953,25 zł, stanowiącą różnicę między kwotami 1199,25 zł (z faktury VAT nr (...)) i 246 zł (wyplaconej przez ubezpieczyciela). Jednocześnie zaś, w przedmiocie odsetek Sąd orzekł w myśl art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Zgodnie zaś z art. 14 § 1 ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Pozwany ubezpieczyciel został zawiadomiony o fakcie powstania szkody w zakresie kosztów holowania już w dn. 17 marca 2023 roku, zaś w dniu 24 marca 2023 r. pozwany wydał decyzję przyznającą odszkodowanie w wysokości 246 złotych z tytułu kosztów holowania pojazdu, stąd też należało przyjąć, iż podana przez powoda data początkowa, od której żądał zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie, czyli 18 kwietnia 2023 roku stanowiła datę zarówno po upływie terminu wynikającego z art. 14 § 1 ustawy, jak i po uzyskaniu wszelkich danych niezbędnych do wypłacenia w tym zakresie odszkodowania. Tym samym w dniu 18 kwietnia 2023 roku roszczenie powoda z tytułu odszkodowania w zakresie kosztów holowania pojazdu było już wymagalne. Stąd też, w punkcie I wyroku zawarto stosowne rozstrzygnięcie o zasądzeniu od pozwanej na rzecz powoda od pozwanego kwoty 953,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dn. 18 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty.

W punkcie II wyroku orzeczono w przedmiocie kosztów procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, przy uwzględnieniu przepisów ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (T.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1964 ze zm.), mając na uwadze, iż powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem, że powód wygrał proces w całości. Na koszty procesu po stronie powódki, w wysokości 387 zł, składały się – 100 zł (opłata sądowa od pozwu), 17 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa) oraz 270 zł (wynagrodzenie pełnomocnika obliczone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) zł. Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 387 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.